



Arrest

nr. 142 832 van 7 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht op 16 september 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2015.

Gehoord het verslag van A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster heeft de Nepalese nationaliteit.

Op 26 mei 2008 diende zij een visumaanvraag in, in functie van haar vermeende ouders.

Op 2 maart 2009 werd die aanvraag geweigerd.

Op 12 oktober 2010 diende zij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 2 mei 2012 werd de voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 22 mei 2012 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing diende verzoekster eveneens een beroep in bij de Raad.

Op 14 maart 2014 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als descendent van S. S., van Belgische nationaliteit (bijlage 19ter).

Op 9 september 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.03.2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond. Krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht moet een buitenlandse akte, om erkend te worden, voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht. Betrokkene legt ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon een geboorteakte voor waaruit blijkt dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd werd. De in Nepal opgestelde 'certification of birth' werd opgesteld op 12.10.2010, ruim 24 jaar na de geboorte van betrokkene. Echter, een laattijdige geboorteregistratie voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht.

Bijgevolg kan de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet worden erkend. Zodoende wordt de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende bewezen.

Tevens dient vermeld te worden dat betrokkene op 26.05.2008 een visumaanvraag indiende, in functie van haar vermeende ouders. Deze visumaanvraag werd op 02.03.2009 geweigerd, onder meer omdat de bloedverwantschap in neergaande lijn onvoldoende werd aangetoond.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Verzoekster haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie werd geweigerd. Dat verzoekster zich niet kan verzoenen met de motivering waarom haar aanvraag werd geweigerd. Reden van de beslissing: “[...]”.

Dat verzoekster zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing en het volgende wenst te benadrukken:

a) Aangaande haar verwantschap

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster haar verwantschap onvoldoende zou hebben aangetoond. Dat dit geenszins het geval is! In eerste instantie verwijst men naar de geboorteakte die verzoekster heeft neergelegd. Verwerende partij stelt dat de authenticiteit van deze geboorteakte niet zou kunnen

worden erkend omdat ze niet zou voldoen aan de voorwaarden van art 27 van het wetboek van Internationaal Privaatrecht.

Art 27 stelt het volgende:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing. Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. § 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. § 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.” Uit het voorgaande blijkt dat de geboorteakte die verzoekster neergelegd heeft, wel degelijk in overweging dient te worden genomen. Haar rechtsgeldigheid werd immers vastgesteld!

Dat verwerende partij onterecht de geboorteakte van verzoekster weigert en onterecht verwijst naar art 27 van het wetboek van Internationaal Privaatrecht.

Art 27 stelt immers louter dat de akte erkend wordt als haar rechtsgeldigheid vastgesteld wordt.

De volgende voorwaarden moeten hiervoor voldaan zijn:

- ☐ De buitenlandse akte van de burgerlijke stand moet opgesteld zijn door de buitenlandse bevoegde autoriteit. Ze moet ook de vorm hebben die in dat land gebruikelijk is.
- ☐ Buitenlandse akten moeten gelegaliseerd zijn. Bij het legaliseren van een document bevestigt een ambtenaar de echtheid van een handtekening dat document.
- ☐ De handtekening van een buitenlandse beëdigde vertaler moet ook gelegaliseerd worden.¹

1 http://www.belgium.be/nl/familie/kinderen/geboorte/in_het_buitenland/

Verwerende partij heeft enkel een opmerking gemaakt mbt de datum waarop het document werd opgesteld. Bijgevolg kan aangenomen worden dat aan alle voorgaande voorwaarden voldaan werd. Het is duidelijk dat de registratiedatum geen bepalende voorwaarde is voor de rechtsgeldigheid van een authentieke akte en dat verwerende partij dan ook onredelijk is geweest om de geboorteakte die verzoekster neerlegde niet in overweging te nemen, omwille van drogredenen en dan nog wetsartikelen aanhaalt die geenszins aan de orde zijn.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden nu duidelijk blijkt dat de authenticiteit van de geboorteakte niet in twijfel getrokken wordt en de afstammingsband vaststaat. Vervolgens wenst verzoekster op te merken dat het op zijn minst opvallend is dat verwerende partij nooit enige actie heeft ondernomen om de afstammingsband vast te stellen. Dient DVZ er niet op gewezen te worden een grondig, individueel en zorgvuldig onderzoek uit te voeren?

Men heeft op geen enkel moment enige actie ondernomen om de afstamming van verzoekster echt te onderzoeken. Verzoekster mag op zijn minst verwachten dat verwerende partij haar minstens zou uitnodigen om een DNA-test te ondergaan, mocht men twifelen aan haar afstamming, zodat zij haar afstamming kan bewijzen en men tot een correcte feitenbevinding kan komen.

Gelieve in de bijlage zo'n bijkomend verzoek van DVZ terug te vinden. (zie stuk 4)

Dat verwerende partij het gelijkheidsbeginsel flagrant schendt. In andere dossiers vraagt men immers wel om bijkomende informatie, terwijl men het in dit dossier nalaat.

Het feit dat DVZ nagelaten heeft deze bijkomende informatie op te vragen, getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om een zo correct mogelijk beeld van de afstamming van verzoekster te bekomen!

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is!

b) Aangaande het socio-economisch onderzoek

Zoals eerder aangehaald, schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”²

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.”

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoekster wel degelijk goed geïntegreerd is in België. DVZ ontkent dit ook niet! Doch laat na dit te onderzoeken!

Dat DVZ met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt. Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de beslissing van DVZ onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn. Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn. De motivering van DVZ m.b.t. de aanvraag van verzoekster draagt de beslissing niet. Dat DVZ bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoekster dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing."

Verzoekster voert in haar eerste middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde formele motiveringsplicht heeft als doel de rechtsonderhorige in staat te stellen op grond van de motivering te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hij zich op nuttige wijze kan verweren en kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 27 van het wetboek Internationaal privaatrecht (hierna verkort het WIPR).

Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing. Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden."

Verzoekster voert aan dat de motivering van de gemachtigde niet draagkrachtig is. Ze stelt dat volgens de gemachtigde de geboorteakte niet zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 27 van het WIPR. Verzoekster ontleedt artikel 27 van het WIPR en voert aan dat de gemachtigde enkel een opmerking maakt die betrekking heeft op de datum waarop het document werd opgesteld. Ze voegt eraan toe dat het duidelijk is dat de registratiedatum geen bepalende voorwaarde is voor de rechtsgeldigheid van een authentieke akte.

De Raad stelt vast dat artikel 27 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de rechtbank van eerste aanleg. De Raad erkent dit gegeven en spreekt zich *in casu* niet uit of de gemachtigde op rechtsgeldige wijze de buitenlandse akte weigert te erkennen, noch over de geldigheid van de geboorteakte. Dit neemt niet weg dat de Raad conform artikel 39/1§1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing draagkrachtig is teneinde het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekster te weigeren (RvS 18 maart 2009, nr. 191.552).

Het determinerend motief van de bestreden beslissing betreft het feit dat volgens de gemachtigde een laattijdige geboorteregistratie niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 27 van het WIPR. Zoals verzoekster terecht opmerkt, steunt de bestreden beslissing dus volledig op de datum waarop het document is opgesteld. Uit artikel 27 van het WIPR blijkt dat deze bepaling doorverwijst naar verschillende andere artikelen van het WIPR en stelt dat de echtheid van de akte wordt beoordeeld op grond van het recht van de Staat waar zij is opgesteld (Nepalees recht) en dat de rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het toepasselijke recht zoals aangeduid door het WIPR (conform artikel 62 van het WIPR eveneens *in casu* het Nepalees recht), met inachtneming van het artikel 18 van het WIPR dat betrekking heeft op wetsontduiking en met inachtneming van artikel 21 van het WIPR dat betrekking heeft op de openbare orde-exceptie.

Het is de Raad echter geheel onduidelijk op grond van de motivering van de beslissing hoe de gemachtigde tot de conclusie komt dat de laattijdigheid van de akte niet conform artikel 27 van het WIPR zou zijn nu dit artikel niet naar enige tijdsindicatie verwijst en de gemachtigde inderdaad enkel verwijst naar de datum waarop het document werd opgemaakt. Verzoekster heeft er het raden naar of de gemachtigde meent dat de laattijdigheid conform het Nepalese recht de echtheid of geldigheid van de akte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Verzoekster kan bijgevolg gevolgd worden waar zij stelt dat de enkele verwijzing naar artikel 27 van het WIPR en de laattijdigheid van de akte niet draagkrachtig is.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 is in de aangegeven mate gegrond.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet rechtsgeldig werd genomen. Verweerder kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekster zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. G. OOGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

G. OOGHE

A. MAES